

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' Έδρα πάλιν αὐτὴ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίη,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίη.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Ἐἴδω φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταψτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μιὰ βακάρια
Ἐἴδ' ἅς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἶδ' ἄλλῶς δὲν μὰς μέλει.

Τέλος μηνὸς Αὐγούστου... βαρέλια καὶ σκουπίδια,
χαμάληδες, Μελτέζοι, καὶ τόσα κουβαλίδια.

Ὅγδόντα τέσσερα μετροῦμε
καὶ τὸ στομάχι μας βαστοῦμε.

Τοῦ Δεληγιάννη ζάλη καὶ κίνησις μεγάλη.

Ὁ Παππαμιχαλόπουλος ἀκόμη ταξιδεύει,
ὅν προσφιλοῦν Μολάων του ἀσπάζεται τὸ χῶμα,
εἰς τοὺς πατριώτας του ἐντόνωσ βητορεύει,
ἐκεῖνοι τὸν καταφιλοῦν μὲ θέρμην εἰς τὸ στόμα.
Ὡς ὅλους ἐπαγγέλλεται μεγάλας ὑποσχέσεις,
ἐντὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν τὰς καλλιτέρας θέσεις.

Λοιπὸν κι' ὁ Γλάδστων κι' ὁ Βισμάρκ δειλῶς ἄς γονατίσῃ
ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεόδωρον, ἐμπρὸς ὅστων Δεληγιάννη,
καὶ μέσα εἰς τὸν κόρφο του καθέννας μας ἄς φτύσῃ,
καθόσον εἶναι φρεβρὸν κανεῖς νὰ τὸν βασκάνῃ.
Μὴν κάμνετε τὰ ἔργα του γνωστὰ ὅστων κοινωσίαν,
κι' ἐξορκισμοὺς προφέρετε διὰ τὴν βασκανίαν.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀπέμεινε ὅστων κρῶα,
ὅλα ἐργαζόμενος μὲ δύναμιν ψυχῆς,
ἐνθ' ἀκόμη πρὸ μικροῦ ἐκράτει μόνος τρία,
ἀ τῶρα τέσσερα σωστὰ κρατεῖ ὁ δυστυχῆς.
Ὡς τούτοις ἔδεν κουράζεται καὶ τρέχει ἀκαμάτως,
καὶ τὰς ἐκδουλεύσεις του δὲν ἐννεῖ τὸ κράτος.

Ποῦ εἶσαι σὺ, Χαρίλαε, ὁ πρῶτος διπλωμάτης,
ποῦ μέσα ὅστων Ῥωμαῖκο ἔπερνούσες γιὰ μεγάλος;
ἂν τρία εἰς τῆς δόξης σου τὴν ἐποχὴν ἐκράτεις,
ἀλλ' ὅμως τέσσερα κρατῶ σου λέει ἓνας ἄλλος.
Ἐκόμπαζες ἀγέρωχος ὅστων τῶσων ἐργασίαν,
ἐν τούτοις βλέπεις πῶς κι' αὐτὴ δὲν ἔχει σημασίαν.

Ὁ Λονάχα ὁ Ζυγομαλᾶς δὲν φεύγει δι' ἀδείας,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν στέκεται οὐδὲ στιγμὴν ἀργός,
καὶ ὡς ἐκ τῆς μελέτης του διὰ τὰ τῆς Παιδείας
ὅν βλέπει σπανιώτατα καὶ ὁ Πρωθυπουργός.
καὶ οὕτως ὁ Θεόδωρος ἐργάζεται μονάχος,
πραστήριος, ἀκάματος κι' ἀσάλευτος ὡς βράχος.

Κι' ἂν δέκα ὄρας ἄλλοτε φωνάζων εἰς τὸ βῆμα
ὑπέφερες ἢ γλώσσά σου χωρὶς νερὸ νὰ μείνῃ,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Θεόδωρος ἐν τῇ γνωστῇ του λείμα
θὰ μάθῃ γρήγορα κι' αὐτὸς σουμάδα νὰ μὴν πίνῃ.
Ἐπέρασαν αἱ μαλθακαὶ ὀρέξεις του ἐκεῖναι,
καὶ σήμερα κατὰ πολὺ ἀνώτερός σου εἶναι.

Ὡς δὲ τὸν βλέπεις κι' ἔξαφνα φυτρώνει σ' ἄλλο μέρος,
ὅν εἰμπορεῖς τὰ μάτια σου ὁ ἴδιος νὰ πιστέψῃς...
καλεῖ μετὰ τῶν πρέσβων πολλὰ ἰδιαιτέρως,
ἀλλ' ὅμως καὶ μὲ τὸν Συγγρὸν ἀλλάζει ἐπισκέψεις,
ἐνθ' ὁμοχρόνως μελετᾷ ἀπάντησιν ἐτοίμην
καὶ τὴν Φιλιππούπολιν καὶ δι' αὐτὴν τὴν Σόμην.

Ἄπὸ τὸ ἓνα βρίσκεται ὅστων ἄλλο Ὑπουργεῖον,
ὅστων Γκαζοχώρι συνδρομὰς γενναίας ἀποστέλλει,
κατέρχεται ἀγνώριστος κι' ἐντὸς τῶν ὑπογείων
καὶ τρέφεται ὡς Πρόδρομος μ' ἀκρίδας καὶ μὲ μέλι.
Χαρὰ σὲ τέτοιον ἀνθρωπο, χαρὰ ὅστων Δεληγιάννη,
καὶ φτύσετε ὅστων κόρφο σας κανεῖς μὴ τὸν βασκάνῃ.